Td001_10

Εδώ ήρθαμε να παινί-νι-σουμε χαρείτι κι ας χαρούμι
προτού δε μας εύρει ο θάνα-να-τος κι ύστερα λυπηθούμι
γιατί ’νι ου χρόνος αγρηγορινός σαν τον τρουχό γυρίζει.
Χριστού-νου-γεννα-να Χριστού-νου-γεννα πρώτη χαρά στου κόσμου
και ψες ο Χριστό-νο-ς γεννή-νι-θηκε κι ο κόσμος δεν το νιώθει
κι ο μόνος ο δέ-νι-ντρος ήταν Χριστός και τα κλωνάρια αγγέλοι
κι ο κλώνος μας ήταν κο-νο-ντινός κι ολάργυρα τα φύλλα
και κάτω εις τη-νι ριζί-νι-τσα του πηγάδια και λιβάδια
και πάνω εις τη-νι κορφί-νι-τσα του πέρδικες φωλιασμένες
δεν ήρθανε μόνον οι πέ-νε-ρδικες ήρθαν και περιστέρια
και κα-να-τεβαί-νε-νει μια πέρδικα παίρνει και ανεβαίνει
παίρνει-νι νερό-νο στα νύ-νι-χια της και δρόσο στα φτερά της
δροσίζει τον μόνο Χριστού-νου-γεννα παχνίζει και τον αφέντη
είπαμε τον μόνο Χριστού-νου-γεννα ας πούμε και τον αφέντη.
Αφέντη μου στην τάβλα σου χρυσή καντήλα καίει
δίχως τα ξύλα κρέμουνταν δίχως το λάδι καίει
αν βάλεις λάδι και κερί φέγγει τη φαμελιά σου
αν βάλεις περισσότερο φέγγει τη γειτονιά σου
κι από τα παραθύρια σου φέγγει και τις αρχόντ’σες
πώς δερμονίζουν τα φλουριά πώς κοσκινίζουν τ’ άσπρα
κι από τα δερμονίσματα κερνάν τα παλικάρια.
Κέρνα τα μάνα μ’ κέρνα τα κι αυτά τα βραχνιασμένα
κι εμείς τον αυγενίζουμε Χριστός να τον φυλάει.
Σαν τι τραγούδι νά ’βρουμε ν’ αρέσει την κυρά μας
κυρά ψηλή κυρά χρυσή κυρά μαλαματένια
κυρά σαν πάει στην εκκλησιά χίλια στολίδια βάζει
βάζει τον ήλιο πρόσωπο και το φεγγάρι στήθια
και τον καθάριο ουρανό καθάριο δαχτυλίδι
κι εμείς την αυγενίζουμε Χριστός να τη φυλάει.
Σαν τι τραγούδι νά ’βρουμε ν’ αρέσει και η κόρη
προξενητάδες έρχονται ’πό μέσα από την Πόλη
θαμάζουνταν λογιάζουνταν πού θά ’βρουν τέτοια κόρη
τέτοια ψηλιά τέτοια λιγνιά τέτοια μαυρομαλλούσα
να ’χει το μάτι σαν ελιά το φρύδι σα γαϊτάνι
και τ’ άπλυ το ματόφρυδο τ’ς σαν ήλιος σα φεγγάρι
κι εμείς την αυγενίζουμε Χριστός να τη φυλάει.
Σαν τι τραγούδι νά ’βρουμε να αρέσει του παλ’κάρι
ένας ψηλός παλίκαρος με τα πολλά μουστάκια
καλίβωσε και τ’ άλογο τ’ στις μάκρης θέλ’ να πάει
καλά να πάει καλά να έρθ’ καλή κόρη να φέρει
να φέρει χίλια πρόβατα τριακόσια νταμαλίδια
να φέρει και τη Ρουμιλιά με τ’ άξιο παλικάρι
κι εμείς τον αυγενίζουμε Χριστός να τον φυλάει.
Σαν τι τραγούδι νά ’βρουμε τη χιλιάκριβη την κόρη
μιάναν την είχε η μάνα της μιάναν και κανακάρα
την άλλαζε τη στόλιζε στα σύννεφα την κρύβει
και σκόρπισαν τα σύννεφα και φάνηκε η κόρη
και φάν’καν τα σγουρά τ’ς μαλλιά τ’ αρχοντικά πλεξούδια

και εμείς την αυγενίζουμε Χριστός να τη φυλάει.
Σαν τι τραγούδι νά ’βρουμε για τ’ άλλο το παλ’κάρι
έναν τον έχει η μάνα του έναν και κανακάρη
τον άλλαζε τον στόλιζε στο δάσκαλο τον στέλνει
κι ι δάσκαλος τον έδερνε με μια χρυσή βεργίτσα.
Πού ’ναι βρε γιε μ’ τα γράμματα πού είν’ βρε γιε μ’ ο νους σου
το γράμμα γράμμα στο χαρτί κι ο νους μου πέρα ως πέρα
πέρα στις μαυρομάτισσες πέρα στις καραγκιόζες
που ’χουν το μάτι σαν ελιά το φρύδι σαν γαϊτάνι
και μεις τον αυγενίζουμε Χριστός να τον φυλάει.
Σαν τι τραγούδι νά ’βρουμε ν’ αρέσει το μικρό μας
ένα μικρό μικρούτσικο Σαββάτο γεννημένο
Σαββάτο κι αν γεννήθηκε την Κυριακή βαφτίστ’κι
κι η μάνα που το βύζανε χρυσή μαλαματένια
και το βυζί της μάλαμα κι η ρόγα βασασένια
κι εμείς τον αυγενίζουμε Χριστός να του φυλάει.
Σαν τι τραγούδι νά ’βρουμε ν’ αρέσει και ο ξένος
ένας ξένος ξενούτσικος πολύ ξενιτεμένος
στη στράτα στράτα πήγαινε στη στράτα περπατούσε
χίλιοι πεζοί τον κυνηγούν τρακόσ’ καβαλαραίοι
και ένας κοντός κοντούτσικος βουλιέται να τον φτάσει
βολές βολές τον έφτανε βολές τον απερνούσε.
Γύρισε ξένε μ’ γύρισε γύρνα στο σπιτικό σου.
Αν πω και κάνω γυρισμό στο σπίτι κι αν γυρίσω
θα κλάψουν μάνες για παιδιά και τα παιδιά για μάνες
θα κλάψει και η μάνα μου για τ’ άξιο παλικάρι
κι εμείς τον αυγενίζουμε Χριστός να τον φυλάει.
Σαν τι τραγούδι νά ’βρουμε να αρέσει κι ο κουλός μας
ένας κουλός κουλούτσικος με το ’να του το χέρι
πέτρα την πέτρα πελεκά με το ’να του το χέρι.
Τι το ’κανες το χέρι σου κι πελεκάς με το ’να.
Ξανθιά αγάπη φίλησα και μου ’κοψε το ένα
ας τη φιλούσα δυο φορές να μου ’κοβε και τ’ άλλο
κι εμείς τον αυγενίζουμε Χριστός να τον φυλάει.
Σαν τι τραγούδι νά ’βρουμε να αρέσ’ γραμματικός μας
γραμματικός κι αν κάθονταν σ’ ένα ψηλό λιθάρι
κι ό,τ’ έγραφε κι ό,τ’ έλεγε τ’ς αγάπης του τα λόγια
κι απ’ το πολύ το γράψιμο κι απ’ την πολλή συλλόγια
εσκόνταψε το δάχτυλο τ’ ’χύθ’κι το μελάνι
κι βάψαν τα ρουχάκια του τα γύρω τα σκαλάκια
και λαλητάδες έβαλε σ’ όλη τη γειτονιά του
ποια είναι άξια κι όμορφη να πλένει τα σκαλάκια
καμιά δεν απολογήθηκε κι απολογιά δεν παίρνει
μόν’ κείνη που τον ήθελε κι απού τον αγαπούσε
απολογιά τον έδωσε κι απολογιά τον δίνει.
Εγώ είμαι άξια κι όμορφη να πλένω τα σκαλάκια.
Πού θά ’βρεις κόρη μ’ το νερό που θά ’βρεις το σαπούνι.
Κάνω το δάκρυ μου νερό το σάλιο για σαπούνι
κι αν πεις για ηλιοστέγνωμα φυσώ και τα στεγνώνω.
Κι εμείς τον αυγενίζουμε Χριστός να τον φυλάει.

“Όσα άστρα έχει ο ουρανός και φύλλα ’πό τα δέντρα
τόσο μπερεκέτ’ να δώσ’ Θεός στον τσορμπατζή μας!”.

- Κεφάλι να μην τον πονάει.

- Κοιλιά να μην τον πονάει.

- Πέστε παλικάρια μ’ “αμήν”.

- Αμήν!